

מישיב נפש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

להפסיק לקרקר ולהתחיל מבראשית

ניחא, אותו תרגול, הינו בר תכלית ידועה, מילארידים מבני מינו עושים את דרכם יום יום ללועם של בני האדם, להחיותם ולהבריאים... הפסקת קרקורו התנגולי הינה תחילת הפיכתו ממות לחי, הופך הוא מנאד מקרקר לכלי משרת ביד ה"מדבר", באחת הופך התרגול לחלק מבשרו של בר הדעת, המין היחיד בבריא בעל כח התבוננות והבחירה, בר הדעת וההשגה, המשובל אף מן העליונים ונשגב מהם... וכי יעלה על הדעת שדוקא כאן יפסיק התרגול להתקדם, שבהיותו חלק מבחיני הבריא יהיה זה אך ורק לשם המשך קרקור שיפסק שוב ב"אל עפר תשוב" יחד עם אדונו הנפלא אשר בחשיבות רבה תקע את בשרו לגרונו המכחכח...

"הרמב"ם בפירוש המשניות (עוקצין פ"ג מ"ב) מבאר את מאמרו המשנה עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות שנאמר "להנחיל אוהבי יש", והפסח הפשוט הוא שהאוהבים את ה' יקבלו דבר שהוא יש"י (ובגמטריא הוא ש"י עולמות).

אך צריך ביאור הרי לכא' כל נתנה היא יש"י, וכי שייך לתת דבר שהוא 'אין', אלא יש לומר "שיש" הוא המציאות, ואין הוא האפיסה" (לשון הרמב"ם שם), כי דבר שהוא בר ממשות נצחית הוא בבחינת יש"י, דאילו דבר שהוא כלה ונאבד הריהו בבחינת "כל העומד להישרף כשרוף דמי וכל העומד להיקצץ כקצוץ דמי", וכן כל הבלי העולם שהם היפך הקדושה אינם נכללים בבחינת יש, דאינם נצחיים ואינם ברי יש"י, והוא באור דברי חז"ל הנ"ל "עתיד הקב"ה להנחיל לצדיקים שי עולמות", ויקבלו דבר נצחי בבחינת חיים נצחיים" (יומם, תשס"ח).

אז כשאנו מתחילים שוב מבראשית, עלינו להתבונן ב"יש" שבבריא... בראשית - בשביל התורה, בראשית - בשביל ישראל...

רוצה לחיות, עליך לתכנן את החיים באופן שיהיו בלתי נפסקים, פחות מזה שווה קרקור בעלמא, זו אינה בראשית, כי תחילתו של אפס אינה כלום, גם אם תצליח לקרקר עד כדי נשיא ארה"ב או סין, הלא קרקורם אף הוא בר חלוף...

חיים הם אך ורק נצח, ונצח הוא רק נותן התורה אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו - "ומי שנכלל בו חי חיים נצחיים כמוהו"...

הוא הרים את ראשו בחשיבות כלפי מעלה והחל משחרר שוב ושוב קריאות וקרקורים אל חלל האויר תוך כדי פסיעות מדודות מליאות יוקרה וכבוד עצמי, מי כמוהו... כבר שנים שהוא משמש כשעון-מעורר במרחבי הכפר בו נולד, וכי מי יוכל להשתק ולהפסיק את משרתו המכובדת...

גם קרבנו של השוחט לא פגעה בבטחונו העצמי. אה... אדרכא כשמאן דהו ניסה לתופסו הוא הראה את כוחו ביתר שאת, שהרי את המנגינה הזו אי אפשר להפסיק - לדעתו בכל אופן.

הוא אמנם הרגיש לפתע ליתוק קל על גרגרתו, אך הוא לא באמת חשב שבזה תמה משנת חייו, הוא לא חשב לרגע שהדבר הזה שנקרא "אני - אני הגבר" יכול להיפסק בפחות מרגע... שוב ושוב הוא ניסה לרומם את ראשו שנשטט משום מה לצד גופו, את כל כוחו הוא שינס כדי לחדש את כושר קרקורו, אך מלבד חרחורים קלים לא הצליח להשמיע מאומה... הוא היה חייב להודות, משהו בכל זאת השתנה...

אמנם כבר הגענו לפרשת בראשית, שבעת ימי החג על כל הכנותיו, מצותיו ומנהגיו הקדושים היו אמורים להשכיח מכבר את אותו ביקור אקראי בבית המטבחיים, אבל משום מה עדיין המחשבה תקועה אי שם בגרגרותיהם של התרגולים שהתנדבו או נכפו להיות חליפתנו ותמורתנו...

מה השתנה באותו תרגול שכל גופו נותר קיים כשהיה, מה גרם לגאותו התרגולית להישטט על העפר בחוסר אונים ולמה היה עלינו לראות את כל זה בערבו של היום הקדוש?

לקוראי גליון זה אין צורך להסביר, רגילים הם לדיבורים אשר ברור מיללו כי ההבדל בין חיים למיתה אינו תלוי בקרקור כזה או אחר, חיים אין פירושם משהו שזו או מדבר בדיוק כפי שלא יעלה על הדעת ליחס 'חיים' לנאד נפוח רק בגלל שיש בו רוח, וממילא אין מקום להחשיבו כמות בצאת ממנו הרוח, כי הנאד היה ונשאר מציאות בלתי חיה - ...אך בחייהם קרויים מתים.

אלא שבלומדינו שוב על יצירת האדם, עלינו לחדד את הידיעה, לשוב ולשנן מבראשית, מה היא אותה נשמת חיים אשר נפח הבורא באפינו?

• שאלה • כל העבודה מאלול עד שמיני עצרת מכוונים להחליש כח השטן, להכניעו, לבלבלו ולהחליש כוחו, שלא ישיטין ושלא יקטרג וכו', והנה אחר כל זאת איננו רואים שהפסיק עבודתו, עדיין היצר בוער בקרבנו, וגם בגשמיות יש גזירות וצרות ה"י, ומה הועלנו בכל העבודה נגדו?

תשובה: אין ספק שעל ידי עבודת כל אחד מישראל בפרט, וכלל ישראל בכלל, קבל השטן מכות גדולות ונאמנות, מהאט געריסן פון אים שטיקער. על ידי העבודות, על ידי השופר, על ידי ה' מינים. אדרכא, ממה שאנו רואים עלינו להבין עד כמה גדול כוחו ומה היה נעשה ח"ו אם לא היינו פועלים להחלישו בכל עבודות הימים הקדושים הללו שעל ידם בוודאי נמתקו הדינים מעלינו הרבה מאוד.

• שאלה • קין והבל היו שני אחים ראשונים בעולם, וכבר היה ביניהם מחלוקת, איך נוכל להנצל ממחלוקת?

תשובה: לא להתערב בפוליטיקה, שזה עיקר כל מחלוקת. והעיקר להיות מונח בלימוד התורה, שיהיה לו שאיפה לחדש בתורה הקדושה. ומה טוב אם בתחילת השבוע ילמד את כל הרש"י על הפרשה, כך יהיה לו מה לחשוב כל השבוע. ושוב בכל בוקר אחר התפילה ילמד פרשה אחת כראוי, ואם יש רש"י שאינו מבין, יחפש במשך היום איזה אדם לשאול ממנו פירוש ברש"י, או יעיין במפרשים.

בכלל, כשהאדם מתהלך עם מחשבה בפסוק מפרשת השבוע, הוא ניצול מהרבה דאגות עוה"ז, בכל פרשה ופרשה יש חידושים בלי שיעור ויש ללמוד אותה כראוי כמה פעמים, בפרט עם לומדים גם אור החיים המכנים גישמאק [נועם] כזה בפסוקי התורה, ועי"ז נתברר גם החומש רש"י באופן נפלא.

הדרכה למלמדים

מתוך שיחת הדרכה למלמדים - יד אלול תשפ"ו

בדרך הזו, לא היה התלמיד מתבייש לעולם, כי כל תלמיד היה אומר מה שהוא 'כן' יודע ובקי בו. ואעפ"כ היה עומד על טיבו בדרך חכמה.

וכן הוא הדרך להראות לכל תלמיד מה שהוא 'כן' יודע. ולתת לו הרגשה שאוהבים אותו.

מה יעשו עם תלמיד שאינו יודע, האם יש להראות לו שהוא לא יודע?

לא. שהרי הוא יודע זאת בעצמו.

בעבר הקפידו שלא לצייר את האבות הקדושים, ועם הזמן זה נפרץ וכן עושים ציורים של האבות הק' והתנאים הק'.

זה לא טוב, כי זה מגשם מדי הרבה.

איך הדרך הטובה ביותר להכניס יראת שמים בתלמידים?

לספר להם מעשיות מצדיקים, וכן מעשיות על רשעים שאינם הולכים בדרך הטובה (שאחריתם עדי אובד). וכך מבין התלמיד איך ללכת בדרך הישרה.

יש שהמלמד עצמו לקוי וחלוש בעבודת התפילה, והוא ממונה לחנך את הילדים לעבודת התפילה, והוא מרגיש שהוא משקר בנפשו.

אם הם אינם יודעים את מצבו, יוכל לדבר עמהם בהתעוררות גדולה, ובזה הוא גם מדבר לעצמו...

המלמדים מבקשים לשמוע בכלליות איך יזכו שלא להכשל בארור עושה מלאכת ה' רמיה'.

אם נותנים די זמן לילדים לשחק ולנוח, יכולים אח"כ במעט הזמן שלומדים עמהם, להשקיע יותר ויותר.

וכן בעלי הכשרונות שהם מסוגלים להבין יותר, יש לדבר עמהם יותר. אך באופן ששאר הילדים יבינו שגם הם תלמידים. וכלשון חז"ל 'להוי צוותא לחבריה'.

השי"ת יעזור שתזכו להאיר תורה יראת שמים ושמחת חיים בבנים ותלמידים.

איך מאירים בלב הילדים גישמאק (חיות וסיפוק) בעבודת התפילה?

צריך לומר להם שאמנם קוראים לזה בשם 'תפילה', אך השם הנכון הוא 'דיבור עם הקב"ה'. לנו היה אסור מצד עצמנו לדבר עם הקב"ה, אלא שהקב"ה נתן לנו רשות לדבר אתו, מחמת אהבתו שהוא אוהב אותנו בלי גבול, לזאת גילה לנו רצונו שהוא רוצה שאנו נבקש ממנו כל צרכינו ברוחניות ובגשמיות. עד כדי כך גדלה אהבתו אלינו.

נהוג בת"ת לעודד שינון משניות, האם יש מקום לעודד לימוד ושינון גם בזמן ההפסקות?

בפשטות ההפסקה הוא זמן של מנוחה.

יש שמעודדים התלמידים עם פרסים מיוחדים לכל מי שלומד גם בזמן ההפסקה?

לא לחייב אותם. רק מי שרוצה יוכל ללמוד גם בהפסקה.

אבל נעשה ממילא תחרות בין הילדים, מי ילמד יותר גם בהפסקה. האם טוב לעשות כן, או שיש להשתדל שיצאו לשחק כשאר החברים.

בפשטות הוא זמן של מנוחה...

...לפעמים טוב לנגן עמהם איזה ניגון בשעת ההפסקה.

יש ילדים שאינם מצליחים במבחנים כשאר הילדים המוכשרים, גם כשהם משתדלים ויגיעים מאד. וכשהמלמד רואה שלא הצליחו, אם יכתוב ציון חלוש, יהיה להם חלישות הדעת. ואם יכתוב ציון גבוה שלא כפי האמת, יראו שאר הילדים המוכשרים שאין צריך להתייגע כל כך. א"כ מה העצה בזה.

לדבר על לבם ולחזק אותם, בשעה שהילדים המוכשרים אינם שומעים.

רבי שלום נח עליו השלום כשהיה בוחן תלמיד לשיבה, היה מבקש ממנו שיאמר לו את התוספות הכי טוב שהוא יודע. וכפי זה היה מבין מיד את טיב התלמיד. כי ראה תיכף מה ה'סחורה הטובה' שלו.

בראשית

בדברי רש"י בתחילת פירושו על התורה: - (בראשית ב, א) "אין המקרא הזה אומר אלא דרשני, כמו שדרשו ז"ל בשביל התורה שנקראת ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית וגו'" - טמון יסוד חשוב באמונתנו בחז"ל ובתורה"ק. שכאשר נפגשים בפסוק מוקשה, מותר לדרשו ואפשר לדרשו, אבל יש להזהר ללכת בדרך המסורה לנו מדברי חז"ל הק' שקיבלו מסיני באיזה אופן צריך לדרשו, ו"כמו שדרשו ז"ל" ביאורו, כפי מה שקיבלנו מרבותינו זכרונם לברכה, ושיהא "בשביל התורה שנקראת ראשית" וגם "בשביל ישראל שנקראו ראשית", ודרשה כזו היא תורה מסיני.

(אוסף אמרים חנוכה, מאמר א)

בין האור ובין החושך

במדרש בראשית (ב. ד) אמרו שיש ארבע קליפות המרמוזות לארבעת הגלויות, שהם תוהו, ובוהו, וחושך ותהום, "חושך זה קליפת יו"ן", חכמת הפילוסופיה וחכמת האפיקורסות, שהיא הקליפה דלעומת-זה נגד התורה שבעל פה. כי כמו שתורה שבע"פ הוא אור גדול ביותר, כן לעומת זה חכמות חיצוניות אלו הם חושך ואפילה גדולה, חכמת הסטרא אחרא כנגד החכמה של הקדושה עילאה, הניצבת כשטן ובכוחה לכבות את אור התורה שבעל פה - כיום שרויים אנו בגלות המכונה קליפת תהום שהיא קליפה נוראה שאין לה חקר, והיא כלולה מכל הגלויות, ה' ירחם...

יכול האדם לדעת את כל הש"ס, אך אם ח"ו נתפס בו משהו אפיקורסות הרי זה ש"ס מת, אין זה אותו ש"ס שקבלנו מרבותינו מסיני, כי התורה הק' הולכת כרוכה יחד עם החלק אלוך ממעל, כי יחד עם התורה נטע בנו 'חיי עולם', על ידי התורה מוקשר האדם לחיי עולם, ואילו חושך הפילוסופיה מנתק את האדם מחיי עולם, ומאבדים על ידו גם את העולם הזה וגם את העולם הבא.

שלמה המלך אומר בקהלת (י. א): "זבובי מות יבאיש יביע שמן רוקח" - כאשר נכנסים זבובי מות לשמן, איז גם אם הוא שמן משובח ביותר, יתקלקל כל כך עד שיעלה אבבעויות מרוב זוהמא, ואת סיום הפסוק "יקר מחכמה מכבוד סכלות מעט", מפרש רש"י, שמעט סכלות, היינו היצר הרע, בכוחו להשחית את כל השמן רוקח היקר. כלומר מעט מקליפת יו"ן, שחז"ל קראו לה חושך, בכוחה להחשיך את כל אור התורה שבעל פה.

(אוסף אמרים חנוכה, מאמר א)

תיקון חטא עץ הדעת

חז"ל דרשו (ברכות יח.) "ובניהו בן יהידע בן איש חי, מאי בן איש חי - צדיקים במיתתם קרויים חיים", לפי שהצדיקים מרגישים את השי"ת בכל מצב וע"י כך הם חיים, אבל הרשעים קרויים מתים, לפי שהם מנותקים מהשי"ת. וכל עבודתנו היא לתקן חטא עץ הדעת, שע"י ירדה שכחה והעלמה ומיתה לעולם. וכל המצוות ומעש"ט במשך כל הדורות הוא להביא הגילוי, שהגילוי יתהווה על ידינו... כי זהו רצון השי"ת, שיהיו ישראל שותפים במעשה בראשית, על ידי שימליכו את השי"ת בתוך ההעלמה. ואמונה זו תגלה לעתיד לבוא שה' הוא אלוהינו, וזה הכונה "נתאהב הקב"ה לדור בתחתונים", שיתגלה מלכותו על ידינו.

(אוסף אמרים פורים, מאמר ג)

גיבורי כח

ופועל שלא כדת ממש, ה' ירחם.

בכח הצדיקים

ובעיקר נלחמת הסט"א לנתק את הקשר הנפלא שיש בין ישראל להש"ת, ונמצא לפ"ז דהיות וכח הסט"א גדול ואילו כוחותינו מוגבלים, דהרי בשר ודם אנחנו ובקל אפשר ליפול ולהכשל,

לפי זה היה כביכול צד להקב"ה בראשית הבריאה שאין מהראוי לברוא את העולם, לזה נמלך הש"ת כביכול עם הצדיקים, שכן ראה הש"ת כי במהלך הדורות יהיו צדיקים בעולם, שהם בבחינת "גבורי כח עושי דברו, לשמוע בקול דברו", והם יפרצו את כל המסכים המבדילים בין ישראל לאביהם שבשמים, ויהיו מקושרים בקשר חזק עם הש"ת כביכול, וכמו שאמר רשב"י "בחד קטירא אתקטרגא ביה בקודשא בריך הוא" וקשר זה יהיה אמיץ ביותר, וע"ז נאמר (שה"ש ה, ז) "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה".

והצדיקים הללו - בהם נמלך הש"ת - הם שישפיעו להמשיך קרבת אלקים עצומה בעולם. וכיון שכך הרי שאפשר ושייך לברוא את העולם למרות כל הנ"ל, דבכח הצדיקים יבואו הכל לבסוף לידי תיקונם הראוי, ובכוחם יצליחו להתגבר גם על המלחמות הקשים מצד הסט"א.

נשמת העם

הצדיקים הם נשמת העם ובכוחם מחזיקים עם ישראל מעמד ובמעלת הצדיקים מובא שהם מכונים נשמה לעם, וכל הנשמות כלולים בהם, והם פועלים למען נשמות ישראל באתגליא ובאתכסאי, ובזכות הארתם נשפע לכל ישראל הארה הנותנת להם כח ועוז להתמודד גם במצבים הקשים ביותר.

דהנה ישראל עברו בכל הדורות מעברים וניסיונות קשים ומרים, אשר לא יאומן כי יסופר, ברוחניות ובגשמיות, יסורים וקשיים גדולים מאוד רחמנא ליצלן, ולמרות כל הנ"ל מה נותן להם הכח להמשיך ולחפש את ה' ולהחזיק מעמד.

והמציאות היא שגם שכבר עברו אלפי שנים מעת מתן תורה, עדיין מתמסרים ישראל לקיים המצוות, לטול ד' מינים ולבנות סוכה וכו', מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, כל זאת בכח ובזכות הצדיקים המעמידים דת על תילה ופועלים למען נשמות ישראל ומסירים את כל המסכים המבדילים בינם לה' ומביאים את כלל ישראל לידי תכליתם הראוי, וזהו הסעם מדוע נמלך ה' בנשמות הצדיקים לפני בריאת העולם כנ"ל - דרך בזכותם יש טעם לקיום העולם.

אינם נחשבים לנצחיים ולא לחיים כלל. וזהו הכוונה "בלע המוות לנצח" דכשייכנע הסט"א וייעלם מעמנו או יהיו חיינו כרצונו יתברך, ונחיה חיים נצחיים כמוהו.

וכבר אמר הרמח"ל (דע"ת) שכח הסט"א אינו לעולם ויש לו גבול ומידה כמה יכול הוא לפעול ולמשול בעולם, וכשיגיע עיתו וזמנו יפוג כוחו ויכלה, ואז כשכח הסט"א ירד יתחזק כח הקדושה דזה לעומת זה עשה אלקים ויקום בנו "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ ומלאה דעת את ה'".

הקדושה מגבירה כוחה

ואכן כהיום רואים אנו כי הסט"א מתנהג באופן גרוע ביותר, בבחינת דור המבול ודור ההפלה ממש, איום ונורא (כמובא בשם הרה"צ ר' צדוק

” בקהלת כתיב ”גם
את זה לעמת זה
עשה האלקים”,
והכוונה דהסט"א
נלחמת כנגד כל
דבר שבקדושה
באופן איום ונורא,
רחמנא ליצלן
ורחמנא לשיזבן.
והדברים תמוהין
מדוע עשה
הש"ת ככה?

מלובלין ז"ע, שלפני ביאת המשיח ירדו לעולם דור המבול ודור ההפלה), אבל כאמור ברמח"ל שידח עם זה מתחילים להרגיש את התגברות כח הקדושה הנצחית - כי בדורנו החל כח הקדושה להתגבר את כוחו, וב"ה יש הרבה יותר תורה והתמדה מבעבר, וכן במצוות יש הקפדה גדולה מאוד, וכשחש הסט"א בזה אזור הוא חלציו להשיב מלחמה השערה, וכמו שכתב מוהרנ"ת בליקוטי הלכות (הלכות תפילין ה' כט) כאשר מרגיש הסט"א כי סופו קרוב מתעורר הוא בבחינת "אין גיבור כמתאיש" ומתעורר להחטיא את ישראל באופן חזק ביותר עד שאין לו כלל רשות להחטיא עד כדי כך ולקלקל את העולם באופן נורא שכזה וכל זאת מחמת שמבין הוא כי סופו קרוב "ואין גיבור כמתאיש", וכידוע שכאשר שניים נלחמים זה עם זה אי באמצע המלחמה נלחמים במתן ובהגיון אבל לקראת ההפסד מאבדים את כל הכללים ועושים הכל ממש כדי לנצח, והגם ששכילונם ברור מ"מ ינסו לקראת הסוף לעשות הכל אולי יתהפך הכל לטובתם, ה"ה כעת אשר מבין הסט"א שסופו קרוב ולכן מתנהג הוא באופן החזק ביותר

במחשבה תחילה

על הפסוק הראשון בתורה הק' "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", מביא רש"י מדברי חז"ל: "בשביל התורה שנקראת ראשית, ובשביל ישראל שנקראו ראשית" (והרי ישראל עלי במחשבה תחילה).

והנה יסוד זה ש"ישראל עלו במחשבה תחילה" (מדרש רבה בראשית א, ד) הוא סוד גדול רם ונישא, והוא כעין גשר נפלא ונורא המגשר בין הש"ת לבני ישראל, ובאהבה הגדולה של הקב"ה לישראל, ובשיר השירים מאריך החכם מכל אדם את תוקף יופי האהבה שבין הש"ת לישראל, ועל שיר השירים כבר נאמר (מס' ידים פ"ג מ"ה) דכל השירים הם קודש ושיר השירים הוא קודש קדשים.

למה עשה ה' ככה?

אמרו חז"ל (בראשית רבה ח ז) דהש"ת נמלך עם נשמות הצדיקים האם לברוא את העולם, ובדומה לזה כתיב דהש"ת נמלך עם המלאכים האם לברוא את האדם, וזאת דהוי מנהג עניוות ודרך ארץ שיהיה הגדול נמלך עם הקטן.

ובספר עבודת הקודש (לרבי מאיר בן גבאי) מובא דבר נפלא, והנני מביאו בתוספת ביאור, דבקהלת כתיב (ו ז) "גם את זה לעמת זה עשה האלקים", והכוונה בזה דהסט"א נלחמת כנגד כל דבר שבקדושה באופן איום ונורא, רחמנא ליצלן ורחמנא לשיזבן. והדברים תמוהין מדוע עשה הש"ת ככה - יעזור ה' ובקרוב ממש יקום בנו "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" (זכריה יג ב) ו"מלאה הארץ דעה את ה'" (ישעיה יא ט), אמנם עד אז מתמודדים אנו בקושי רב, והננו מלאים בירידות ובמעברים קשים מאוד - אלא שיש לזכור כי כמאמר הפתגם (א נאר ווייט מען נישט קיין האלבע ארבעט) לחסר בינה אין מראים מחצית העשייה, והוא הדין דכעת לא תמיד רואים גודל התועלת שיש מכל אותם המעברים והניסיונות, אבל לסוף כל דבר יתגלה כי דוקא אותם מעברים היו הדרך והכשר לקראת הניצחון הגדול ניצחון הקדושה למול כל כוחות הטומאה.

בלע המות - לנצח

ובשם האר"י הק' מובא עה"פ "בלע המות לנצח" (ישע"י כה, ח) שהסט"א מכונה בשם מוות, וכמו שרואים בלקו"מ (סימן כ"א) מה נקרא חיים אמיתיים וזלה"ק: "דחיים נצחיים הם רק להש"ת, כי הוא חי לנצח, ומי שנכלל בשרשו, דהיינו בו ית"ש, הוא גם כן חי חיים נצחיים", הרי לך כי חיים נכונים המלאים בקדושה, חיים שנכללים בהש"ת ובעבודתו ית"ש נחשבים לחיים נצחיים ואילו חיים שאינם כרצון הש"ת

מי נכנס לקדושה? מי שיכול להתחיל ולהתחיל

ב"ה יום ב' ר"ח מנחם אב תשכ"ז ירושלים עיר הק' ת"ו ב"ב.

האכילה והשת"י והנקיון של הבית והבגדים, ומובא שפרעה מלך מצרים היה מהפך שלאנשים היה נותן עבודת אנשים ולהאנשים עבודת נשים. וזה בחי' עבודת פרך [...] וכל זה לוקח הרבה זמן, נוסף לעול השיעורים, בפרט היום שאנו לומדים בקטמון הלכות טריפות ואני צריך זמן להכין את השיעור הדרוש בכל יום. וכמה פעמים מתרמים ענינים של מצוה בעד חברים וידידים, שמחויבים לעזור להם [...]

ובענין התבודדות, ראיתי כבר בחיי דברים נשגבים של ישועות ולא זכיתי לזה עוד כמו שצריך, אך עדיין לא התייאשתי, ובטוח לי שעוד אוכה בעזרת ה' יתברך.

יש מדרש משל ממלך שנשא מטרונתא (מלכה) ולא רצתה לדבר אתו שום דיבור, מה עשה המלך? העמיד עליה גולן, מיד קראה אל המלך להצילה. השיב לה המלך, מה לי עם הגולן הלא זהו רצוני שתדברי אתי.

וכן הוא כל מה שעובר על האדם, הכל הם סיבות ועילות שעיי"ן יתקרב האדם אל קונו, וזה רצוני יתברך, עם כל מה שעובר על כל אחד, כדי שנפנה אליו, ושנדבר ונשיח לפניו את כל אשר עם לבבינו, ועיי"ן נעשים קרובים אליו עם כל דבר [...]

אתה כותב שאתה לא מסודר - גם אני בחלומי, ואני מניח את העט שיכתוב איך שיצא.

אשריך עם המצוה של צדקה לארץ ישראל [...] זכות המצוה תגן עליך לחיות בנועם ה' ולבקר בהיכלו וברכות שמים מעל יבואו וישיגוך ברוב הצלחות ורב ברכות ושובע שמחות מבניך ויוצאי חלצריך לאורך ימים ושנות חיים מהבכור בציון וירושלים. חבירך הדורש שלומך וטובתך.

יעקב מאיר שכתער

אנו רואים שמוהרנ"ת זי"ע מתחיל את ה'לקוטי הלכות' שלו מענין הנקודות טובות שעיי"ן "אומרה לאלקי בעודי" - 'בעודי' כלומר עם ה"עוד מעט ואין רשע" שיש בי [...] סוד זה נחוץ וחשוב מאד לדעת במעבר הקליפות כהיום בעולם הזה, שלא להטות לגמרי ח"ו עיי"ן שטף המים הזידונים... וההבדל בין היום שחטפו בו נקודות טובות לבין היום שעבר ריק ללא חטיפה של נקודות טובות, הוא "כיתרון האור מן החשך". וגם זו היא נקודה יקרה שאפילו עובר כל היום בעסקי עולם הזה מחמת הצורך, אך כוונתו והשתוקקותו היא שיצא מכל זה מלכות דקדושה, ממנו וממשפחתו, אז גם זה נחשב לעבודת השית"ת, ו"מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה".

ורבינו הקדוש אמר שסוף כל סוף כששוכבים "מיט די פיס צו די טיר" [עם הרגליים אל הדלת] ביום האחרון, אז מתאספים לטובת האדם כל אלו הנקודות לעמוד לטובתו להציל ולחלץ אותו מיד עושקיו ושונאיו, שהם הקליפות והסטרא אחרא, ולעמוד בעדו עד אשר ינוח בנועם השם על מחנהו ועל דגלו [...]

ובענין אשר כתבת לי שאתה מתחיל בשמירת הדיבור, ולבסוף [אינך יכול לעמוד בזה] וכו', דע, כי מי נכנס לתוך שערי הקדושה מי שיכול להתחיל ולהתחיל ולא לראות תועלת ואעפ"כ הוא מתחיל עוד פעם ועוד פעם, וזה השער לה' צדיקים יבואו בו - שמבקשים "פתחו לי שערי צדק".

הבחורים יעקב בן חוה לאה, ומשה... הי"ו, הם עוסקים בעבודתם, עבודת ה', כרגיל, וכשהאדם מתחזק ולא נופל, זה בעצם ישועה. אולם אני מאשים את עצמי, כי אני מרגיש שאם הייתי שוקד על תפילה והתבודדות כראוי היו כבר גם הם נושעים, והייתי עושה טובה גם להם וגם לי, כי אני בעצמי צריך ישועה גדולה, זוגתי היא חולנית וכו' וכל עול הבית נופל עלי

נפשיות | סיפורים ולקחיהם חסידיו | מאת מו"ר שליט"א

ניצוץ קודש ממאמרי
ומכתבי מוריני שליט"א

ניצוץ
אחד!

לגרש
את הסוס
הדמיוני

"חשוב פחות
והצלח יותר"
- וכמ"ש
חז"ל דעלמא
כהילולא דמי
- חטוף ואכול
חטוף ושתי...

עד שהגיעו למסקנה כי אמנם מבחוץ אין סוסים, אך בפנים טמונים סוסים... ואכן, אנשי הכפרים עלו לתוך הרכבת ונכנסו לתוך הקרונות, ובדקו את כל הרכבת, מראשיתה ועד אחרייתה, וראו שאין שם כלל סוסים, אך עדיין לא האמינו בדבר, ויצאו וקבעו בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים; אמנם לא ראינו הסוסים לא מבחוץ ולא מבפנים, אבל בודאי שטמנו שם איזה סוס קטן... רבותיי, עלינו מוטל לגרש מתוכנו הן את ה'סוס הגדול' והן את ה'סוס הקטן', היינו כל מיני דמיונות שוא של כוחות שונים ומשונים, ולהאמין שהכל מתנהל מכוחו של הבורא יתברך שמו, ואפס זולתו.

מספרים שכאשר הומצאה הרכבת, היה זה חידוש עצום שעגלה נוסעת ללא סוסים, מה שלא ראו מעולם דבר כזה. מטעם הממשלה פורסמו מודעות באחת הערים, שביום פלוני תופיע בעיר עגלה ללא סוסים. הדבר עורר רעש גדול, כיצד יתכן הדבר! הכפריים החליטו שאין זה אלא מעשה רמאות ואחזות עיניים, כי הרי פשוט וברור, שלא שייך במציאות עגלה שתסע ללא סוס. ויהי היום ואכן העגלה ללא הסוסים הגיעה לעיר, והעם בהמוניהם יצאו לחזות בפלא הגדול, אך בני הכפרים לא הסכימו עם התופעה המוזרה גם אחרי שראוהו במו עיניהם; כיצד יתכן הדבר,